2.2. Zekât İle İlgili Hükümler

Zekâtla ilgili bilinmesi gereken fıkhî hükümlerin başında, zekâtın kimlere hangi şartlarda farz olduğu ve verilen zekâtın geçerli olabilmesi için ne gibi şartların gerektiğidir.

Zekâtın vücûb sebebi: Zenginliktir. Artıcı vasıfta belirli bir miktar mala malik olan kimse zekât açısından zengin sayılır. Zenginliğin ölçüsü sayılan miktara ve alt sınır "nisab" tabir edilir. Borcundan ve tabii ihtiyaçlarından fazla nisab miktarı artıcı mala sahip olan ve bu malının üzerinden bir kamerî yıl geçen kimse zekât ödemekle mükellef olur.

Zekâtın rüknü: Zenginlik ölçüsü sayılan miktardaki maldan zekât borcunu çıkarmak ve onu hak sahibine temlik ve teslim etmektir.

Zekâtın şartları: Zekâtın farz olabilmesi için hem mükelleflerle ve hem de mallarla ilgili şartlar vardır. Aynı şekilde bu farzın edasının sıhhati için de birtakım şartlar aranmaktadır.

a. Yükümlülük (vücup) şartları: Bir kimsenin zekâtla yükümlü (mükellef) tutulabilmesi için gereken şartlar, ilmihal dilinde, vücup şartları veya zekâtın farziyetinin şartları olarak da anılır. Zekâtla yükümlülük için gereken şartların bir kısmı mükellefte, bir kısmı da malda aranan bazı özelliklerdir.

Mükellefle ilgili olarak: Zekât şu kimselere farzdır: Müslüman, hür, tabii ihtiyaçlarından fazla artıcı vasıftaki mala tam bir mülkiyetle malik olan ve bunun üzerinden bir (kamerî) senesi geçen kimselere farzdır. Ebu Hanife akıllı ve baliğ olmayanları, toprak ürünleri ve kamu hukukunun bir parçası olarak alınan zekât türü hariç, zekâtla mükellef tutmamıştır. Fakihlerin çoğunluğuna göre ise akıl hastalarının ve çocuğun malları zekâta tabidir. Bu borcu veli ve vasileri öderler.

Zekât bir ibadet sayıldığı için, öteden beri, zengin gayri müslim vatandaşların, zekâtla yükümlü olmaları hiç gündeme gelmemiş, bunun yerine onlardan cizye ve haraç gibi başka vergiler alınmıştır.

Mal ile ilgili olarak: "Tam mülk olma"(el-milkü't-tâm), "artıcı özelliğe sahip olma" (nema), "nisaba ulaşmış olma", "tabii ihtiyaçlardan (havâic-i asliyye) fazla olma", "üzerinden bir yıl geçmiş olma"(Havelânü'l-havl) gibi şartların arandığı görülür. Zekâta tabi mallarda aranan "tam mülk" şartının bir gereği de zekâta tabi olan malın borç karşılığı olmamasıdır.

Zekat, toplumda yardımlaşma ve dayanışmaya katkı sağlar.

35 bk. Diyanet İşleri Başkanlığı, İlmihal, C. 1, s. 419-492.

Nisabın esas alınmasında Hadis kitaplarındaki bilgi ve rivayetleri esas alan mezhep imamları gümüşün zekât nisabının 200 dirhem, altının nisabının 20 miskal, her ikisinin de zekât nisbetlerinin 1/40 (% 2.5) olduğunda görüş birliğine varmışlardır. Din İşleri Yüksek Kurulu, nisabın esas alınmasında 20 miskal altının 80.18 gr, 200 dirhem gümüşün ise 561 gram olmasını esas almıştır.[36] Tarihsel süreç içerisinde gümüş, altına karşı değerini koruyamamıştır. Bu sebeple nisap konusunda günümüzde altının esas alınması daha isabetli olacaktır.

b. Geçerlilik (sıhhat) şartları: Niyet ve temliktir.

Zekâta tabi mallar: Altın, gümüş ve para, ticaret malları, toprak ürünleri, bal ve diğer hayvan ürünleri, madenler ve deniz mahsulleri, fabrikalar, bina ve nakil vasıtaları gibi gelir getiren mallar ile maaş, ücret ve serbest meslek kazançlarıdır. Bu mallardan verilecek zekât oranları vb. konular fıkıh kitaplarında detaylı olarak ele alınmıştır.

Zekâtı Kim	Nelerden	Ne kadar	Kimlere vermelidir?
Zengin Olan Her Müslüman	Altın, gümüş, nakit para ve menkul değerler Ticaret malları Koyun ve keçi	**40/1** yani **2.5%**	Fakirler Miskinler Borçlular Yolda kalmış yolcular Mükatep köleler Kalbi İslam'a ısındırılmak istenenler Allah yolunda çalışanlar Zekât memurları **(Tevbe suresi, 60. ayet.)**
	Sığır ve manda	**30/1**	
	Deve	Her beş deve için bir koyun veya keçi	
	Toprak ürünleri	**10/1**	

Altın ve gümüşten yapılan ziynet eşyasının zekâta tabi olup olmayacağı meselesi eskiden beri tartışma konusu olmuştur. Hanefi Mezhebi'ne göre altın ve gümüşten yapılmış süs eşyaları zekâta tabidir. Mesela altın ve gümüşten yapılmış bilezik, kolye, gerdanlık gibi kadın süs eşyası nisaba ulaşır ve üzerinden bir sene geçerse, o günkü altın fiyatları ile değeri bulunur ve 1/40 zekâtı verilir. İmam Şâfiî'ye göre ise mubah olan kadın süs eşyası zekâta tabi değildir. Ancak Şâfiîler'e göre kadın süs eşyalarında israfa kaçarsa, meselâ 200 miskal ağırlığında ziynet eşyası bulundurursa bunların zekâtını vermesi gerekir. Altın ve gümüş dışında, hangi maddeden olursa olsun bütün süs eşyalarının zekâta tabi olmadığı hususunda ve erkekler tarafından

36 Diyanet İşleri Başkanlığı, İlmihal, C. I, s. 440-441.

kullanılan veya dince kullanılması haram sayılan altın-gümüş mamulü bütün süs eşyasının ise zekâta tabi olduğu konusunda görüş birliğine varılmıştır.

Ebu Hanife'ye göre, bütün toprak ürünleri zekâta tabidir. İmam Şâfiî'ye göre ise bir sene muhafaza edilebilen gıda maddesi özelliğine sahip toprak ürünleri zekâta tabidir. Günümüz İslam âlimleri genellikle, bütün toprak ürünlerinin zekâta tabi olduğu hususundaki görüşü tercih etmektedir.

İslam dini yardım etmeyi öğütlemiştir.

Yer altında bulunan define ve madenlerin zekâtı konusunda fakihler çeşitli görüşler ileri sürmüşlerdir. Hanefi Mezhebi fakihleri madenlerden 1/5; İmam Şâfiî, Mâlik ve Ahmed b. Hanbel ise 1/40 (% 2.5) nisbetinde zekât alınacağı görüşünü benimsemişlerdir.

Fakihlerin çoğunluğu deniz mahsullerinin zekâta tabi olmadığı görüşündedirler. Ebu Yusuf'a göre ise denizden çıkarılan tüm kıymetli ürünler 1/5 oranında zekâta tabidir.

Klasik dönem fıkıh kaynaklarında, oturulan evlerin ve binek hayvanlarının insanın temel ihtiyaçlarından sayıldığı ve bunların zekâttan muaf tutulduğu kaydedilir. Gerçekten insanın çoluk çocuğu ile sığındığı ev, şahsi işi için kullandığı nakil aracı temel ihtiyaçlardandır ve bunlar artıcılık özelliğine de sahip değildir. Oysa bugün kiraya verilen büyük binalar, daireler, dükkânlar, düğün salonları ile kara, hava, deniz taşımacılığında kullanılan nakil araçlarından elde edilen gelirler, dünden farklı olarak günümüzde yaygın ve önemli gelir kaynakları hâline gelmişlerdir. Değişen şartlar çerçevesinde çağdaş âlimlerin çoğu, bu çeşit yeni gelir kaynaklarının zekâta tabi olacağında ittifak etmiş, ancak bu mallardan hangi statüye göre ve ne nisbette zekât alınacağı hususunda farklı görüş ileri sürmüşlerdir. Tercih edilen görüşe göre akarların yanlızca gelirleri zekâta tabidir. Bu zekât da elde edilen gelir nisaba ulaşır ve üzerinden bir kamerî yıl geçince tahsil edilir. Din İşleri Yüksek Kurulunun görüşü ile İslam Konferansı Teşkilâtı'na bağlı İslam Fıkıh Akademisinin 1985 tarihli ikinci dönem toplantısında alınan karar bu yöndedir. Buna göre kiraya verilmiş arazi ve ev, dükkân gibi taşınmazların ve nakil araçlarının yıllık gelirinden nisab miktarını bulması ve diğer şartların da gerçekleşmesi halinde, yıl sonunda % 2.5 oranında zekât verilir.

Zekat verilmesi gereken yerler: Kur'an-ı Kerim, zekâtın kimlere verileceğini özellikle belirtmiş ve Tevbe suresinin 60. ayetinde bu kişiler ayrı ayrı sayılmıştır: **"Sadakalar (zekâtlar) Allah'tan bir farz olarak fakirlere, miskinlere, zekât işinde çalışanlara, kalpleri İslam'a ısındırılacaklara, kölelere, borçlulara, Allah yolunda olanlara ve yolda kalmışlara aittir. Allah bilendir, hakîmdir."**

Zekâtın dağıtımı: Zekâtın, ilgili ayette geçen sekiz gruba nasıl dağıtılacağı konusunda mezheplerin farklı görüşleri olmuştur. Hanefi fakihlerine göre, zekât mükellefi zekâtını bunların her birine verebileceği gibi sadece bir sınıfa da ödeyebilir. Şâfiîler'e göre zekât, sahibi

veya vekili tarafından dağıtılıyorsa, zekât işinde çalışanlar (el-âmilîn) dışında yedi sınıftan bulunabilenlere eşit olarak dağıtılmalı ve her sınıftan en az üç kişiye verilmelidir.

Zekât verilemeyecek yerler: Nisab miktarı mala sahip olan zengin kimseler ile gayri-müslimlere zekât verilemez. Ancak gayri müslim olan kişiler kendilerine zekât verilecek sekiz sınıftan biri olan 'müellef-i kulûb'tan yani kalbi İslam'a ısındırılmaya çalışılan gruptan biri ise zekât verilebilir. Bu durumda gayri müslimlere de belli şartlar dahilinde zekat verilebilir. Ancak zekâtta önceliği Müslümanlara vermek daha doğru bir davranış olacaktır. Görüldüğü üzere İslam toplumlarında gayrimüslim de olsa fakirler korunup gözetilmiştir. Ayrıca devlet hazinesinden onlar için belirli bir fonda ayrılmıştır. Zekât usul (baba, anne, dede, nine) ve fürûa (çocuk ve torun) verilemez. Aynı şekilde kişi zekâtını karısına da veremez. Ebu Hanife'ye göre kadın da zekâtını kocasına veremez. Ebu Yusuf, İmam Muhammed ve İmam Şâfiî'ye göre ise, kadının yoksul bulunan kocasına zekât vermesi caizdir.[37] Bunlara ek olarak Hz. Peygamber kendi soyuna verilmesini yasakladığı için zekât Hâşimoğulları'na da (Hz. Ali, Abbas, Ca'fer, Akil ve Hâris b. Abdülmuttalib soyundan gelenler) verilemez.[38]

İslam hukukçularının büyük çoğunluğuna göre cami, okul, yol, köprü, çeşme yapımı gibi hayır kuruluşlarına zekât verilmez; ölü kefenleri alınmaz ve ölülerin borçları zekâtla ödenmez. Hayır kurumlarına zekâtın dışında yardımlar yapılmalı, zekât ise sadece ayette zikredilen sekiz sınıfa verilmelidir. Çünkü İslam dininde imkânı olan Müslümandan sadece zekât borcunu vermesi değil, bunu da aşarak Allah'ın kendisine verdiği malını hayırlı faaliyetlere sarfetmesi istenmektedir. İslam'ı yaymak, korumak, Müslümanlara düşmanlarından zarar gelmesini önlemek amacıyla yapılan harcamalar ise zekât yerine geçer.

Zekâtın ödenme zamanı: Fakihler şartları gerçekleşen malda zekâtın derhal (fevrî) yani sene biter bitmez ödenmesi gerektiğinde görüş birliğine varmışlardır. Çünkü malda gerçekleşen zekât borcu, artık kul hakkıdır. Bu borcun ödenmesini -özürsüz olarak- geriye bırakmak caiz değildir. Öteden beri Müslümanlar zekât borçlarını rahmet ayı olan ramazan ayında ödemeyi âdet hâline getirmiş iseler de, zekâtın ödenmesi için tayin edilmiş bir gün veya ay yoktur. Aslolan, vücûb şartları gerçekleşince zekâtın ödenmesidir.

Zekâtın ödenme şekli: Zekât bir ibadet olduğu için, kural olarak doğrudan mükellef birey tarafından yerine getirilir.

Fakihlerin çoğunluğuna göre, zekât borcu ancak zekâta tabi olan maldan verilir. Mesela hayvanlar zekâta tabi ise zekât bu hayvanlardan, toprak ürünleri zekâta tabi ise zekât bu ürünlerden verilmelidir. Ancak Şâfiîler ticaret mallarında kıymetin verilebileceği görüşündedirler. Hanefiler'e göre zekât borçları, o malların kendilerinden verilebileceği gibi kıymetleri de verilebilir.

Zekat, bireysel ve toplumsal dayanışmayı artırır.

37 Ebu Dâvud, Zekât, 44; Talâk, 19.
38 Buhârî, Zekât, 57; Müslim, Zekât,167; Ebu Dâvûd, Zekât, 29.

Zekâtın toplumsal ibadet olma yönü ve toplumsal denge ve barışı sağlamadaki rolü dikkate alındığında, kural olarak zekâtın toplandığı yerden başka bir yere ihtiyaç olmaksızın gönderilmesi pek hoş karşılanmamıştır. Hanefiler fakir akrabayı gözetmek, daha muhtaç bir kişiye veya kişilere vermek, âlim bir kişiye yahut öğrenciye ulaştırmak gibi amaçlarla zekâtın, zekât malının bulunduğu yerden başka bölgelere nakledilmesini caiz görmüşlerdir. Şâfiîler, zekâtın malın bulunduğu yerde dağıtılmasının gerekli olduğunu, ancak o yerde zekâtı alacak kimse bulunmadığında başka bir yere nakledilebileceğini söylemişlerdir.

Zekât vermenin adabı: Zekât şehadet ve namazdan sonra İslam binasının üzerine kurulduğu beş temel esasın üçüncüsüdür. Bu itibarla Müslüman mükellefler bu önemli ibadeti usul ve adabına uyarak en iyi ve en güzel bir şekilde yapmalıdırlar.

Zekâtın, gösterişten uzak ve gizlice verilmesi daha iyidir.

Müslüman, zekâtını sadece Allah'ın rızasına kavuşmak için vermeli, bu farizayı "başa kakmadan" ve "eza vermeden" yerine getirmelidir. Yüce Allah sırf kendi rızası için yapılan harcamaları kat kat mükâfatlandıracağını, malını gösteriş için sarfedenlerin bu ödemelerinin boşa gideceğini bildirmektedir.[39] Zekâtı, temiz ve helal kazancından vermeli, eğer zekâtını ayni, yani mal olarak veriyorsa, bu malın iyi cinsten olmasına özen göstermeli, kendisine verilmesini istemediği malları başkalarına zekât olarak vermemelidir. Ayrıca sadakaların en sevilen maldan verilmesinin daha faziletli olduğu unutulmamalıdır.[40] Hanefiler'e göre zekâtın, alan kişinin onuru zedelenmemesi ve gösteriş şaibesinden uzak olması için gizlice verilmesi daha iyidir. Şâfiîlere göre ise insanları bu ibadeti yapmaya teşvik etmek için zekâtın açıkça verilmesi daha faziletlidir.

39 Bakara suresi, 261-265. ayet.
40 bk. Bakara suresi, 267; Âl-i İmrân suresi, 92. ayet.